

Egy ágcsonk, a lapockámnál. Igyekszem, helyezkedek, hogy ne nyomjon. Előkotortam az egyik újságot, szétnyitom, és a fejemre borítom. Pici kopogás. Hallgatom a kopogást. Ahogy leültem, kicsúszott a személyim a kabátomból. Nem vágom zsebre megint, egy lapos, ovális kódarab, ráeszem arra a kőre. Világít, mézfehér. Kopog a sós víz. Folyt a sós víz az arcomon. Ahol ültem. Így röhécseltem a napilap alatt. Az a hely, ami még hátravan.

Érzem, ahogy süllyed.

Érezni, hogy süllyedek befelé.

Igen, ez. Csak ez, mint egy ülőkád. Az a fehér kavics most a szájam magasságában. Egy könyvecske igazolvány. Kopog a papír. Fészkelődtem. Lehetett hallani, ahogy a következő járat: megáll, indít, kanyarodik, vár és indít megint. Távolodó motorhang.

Simonyi Imre

KRÚDY

Mi minden volt inkább, de messiás
az nem volt, amint tudják is, gondolom.
Ámde tagadhatnók-e, hogy ettől még
keresztye azért lehetett néki, igazán?
Időnként (szórakozottan) fel is függeszkedett reá,
szemérmesen féloldalt fordult,
mintegy háttal a világnak,
s szemét lehunyta.
Écetes spongyát kóstolgatott, illendően
(hogy az is milyen? megtudni azt nem árthat),
s (inkább mellékesen) lándzsát illesztett oldalába,
valamint gomblyukába muskátlit – s kevéssé
a töviskoronát homlokán félrecsapta.

S ha szemét felnyitotta – akkor onnét
Podolinig is ellátott talán
(ámde a jó Kéhlyig bizonyly).

És hogyha fejét kissé megemelte:
„Az ottan Magyarország...”

És sírva fakadt ekkor.

És hogyha fejét még fennebb emelte:
„Az meg amott, nicsak, a halhatatlanság...”

És akkor ásított...

MIANYÁNK

Átok és imádság egy barakkban. Korabeli feljegyzés

akkor már harmadik napja
 kurvázta a félvilágot
 az Angyalarcú

mert ebben a disznóólban
 még akkor sem enném meg ezt a moslékot
 ha aranytepsiben löknék elébem
 üvöltötte
 – ne röhögj te állat! –
 hát nem érted, hogy én csak petrezselymesen
 állom az újkrumplit
 a rántottát meg szózott szalonnával
 – nem füstölttél! – szózottal! –
 te barom aki azt se tudod
 hogy a rántotta szózott szalonnával
 csak reggelire való –
 mert honnét is tudnád

a Sütőlapát Tenyerű
 rázkódott a csendes röhögéstől
 – ám az is lehet hogy fogát is csikorogatta –
 az én anyám nem állta a petrezselyem szagát
 én se állom
 meg a te szagodat se állom –
 és úgy röhögött hogy a térdét csapkodta
 a sütőlapátokkal

mi az hogy már harmadik napja
 nem zabáltatok
 gondoljatok a teknősbékára
 és akkor már nincs is mire felvágni
 mordult valaki a sarokban
 (mielőtt a másik oldalára fordult)

az Angyalarcú most már csendesebben magyarázta
 hogy a hagymás rostélyost
 pont 12 percig kell sütni
 bő zsírban
 s hogy a töltött káposztát
 füstölt oldalas nélkül
 megette a fene
 az én anyám mindig így csinálta

nekem nem is volt anyám
meg ha volt is mi közöttök hozzá
csikorgott ott a sarokban
az a bikahangú

egy darabig azért még:
az én anyám az így csinálta
az én anyám meg úgy csinálta

az én anyám
a te anyád
a mi anyánk
aztán valahogy mégiscsak elaludtak

•
az én anyám...
a te anyád...
a mi anyánk...

a mi anyánk az úgy csinálta hogy:
édes fiam
hát már megint az utolsó filléred is
a kocsmában pocskoltad el
a mi anyánk az úgy csinálta
hogy
jaj Nagy úr csak még két kiló lisztet
meg három pakli gyufát is segéd úr ha lehet
aztán majd a jövő elsején...
a mult havival együtt...
a mi anyánk úgy csinálta
hogy
ugyan szomszédasszony
egy kanál zsírt ha kölcsönözne
egy csapott kanállal
szerdáig szomszédasszony

a mi anyánk
(röhögte és zokogta álmában
a Sütőlapát Tényerű)
bizony a MIANYÁNK az így csinálta
ámen